

og politisk set smukke Tanke, at deres Arbejde skal gaa ud paa at gavne dem, der trænger mere end de selv. Det er Husmændenes Jordpolitik, der ganske særlig gaar ud paa dette, og jeg forstaar godt, at der mellem de større Landbrugere kan være Folk, der ikke er saa glade ved den Jordpolitik, thi Forholdet er jo det, at skal man skaffe Jord til dem, der ingen Jord har, bliver man sandelig nødt til at tage den fra dem, der har Jord, og ganske særlig fra dem, der har for meget. Det er der ikke noget at gøre ved, man maa hellere sige det, som det er. Jeg forstaar godt, at de, der har rigeligt af Jord, længe har været opmærksomme paa dette, og det er vel derfor, de saa stærkt sætter sig imod Realisationen af Tanken.

Jeg finder, at den Jordpolitik, Husmændene har ført og kalder deres, er en udmærket god Jordpolitik, og i denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at det Forslag, den højtærede Finansminister har fremsat, om en særskilt Jordvurdering, der skal bruges som Grundlag for en Grundværdiskat, hilser jeg med den allerstørste Glæde. Det er første Gang, der er sket et alvorligt Fremskridt i Spørgsmaalet om at faa indført en Grundværdiskat her i Landet, og alle Venner af en saadan Skat maa være glade ved, at vi nu endelig er kommet saa langt med hele Spørgsmaalet om at faa Jord ud til de mange Hænder, der gaar og ønsker at faa Jord at arbejde med. Det Spørgsmaal er ikke alene et Husmandsspørgsmaal, men jeg synes, det er et Spørgsmaal for alle danske Mennesker, hvis man ikke blot gaar ud paa at skrabe sammen til sig selv og saa være ligeglad med, hvordan de andre har det. Der er jo Jord nok her i Danmark til alle, naar den bliver fordelt paa en noget rimeligere Maade. De krigsførende Lande har sat deres Ungdom til paa Slagmarken, her i Danmark har vi det saadan, at den Ungdom, der vil have Jord, kan vi henvise til at rejse til Amerika, eller ogsaa kan vi henvise Ungdommen til at rejse ind til Byerne for i arbejdsløse Tider at forøge de arbejdsløses store Skarer. Det behøvede vi ikke; der er Jord nok til dem alle. Naar blot nogle af dem, der har for meget, fik lidt mindre, kunde vi naa til det, at „faa har for meget og færre for lidt“. Det er dog det mindste, man skulde mene, at en ung Mand, der er født ude paa Landet og opdraget til Landbruget, skulde have Ret til at forlange at faa et Stykke Jord der, hvor han er født og har hjemme, naar han kan finde sin Livsger-

ning derved. Det kan jo ikke nytte noget, at man gaar rundt og er Landboven, naar det ikke strækker sig videre end til Tegnebogen og til Sparekassebogen. Man maa ogsaa kunne se, at der er Spørgsmaal, der er større, og som den Del af Landbougdommen i Danmark, der ingen Jord har, men gerne vil have Jord, kan kræve at faa løst paa en rimelig Maade. Vi maa ikke slaa os til Ro med, at den Husmandslov, vi har, er tilstrækkelig. Naar vi ved, at Grænsen for de Ejendomme, der kan gives Statslaan i, er 10 000 Kr., naar Jordpriserne er særlig høje, og ingen Steder over 12 000 Kr., og naar vi ved, hvad det vil koste at erhverve sig et Landbrug i de Tider, hvori vi nu lever, maa vist enhver være paa det rene med, at den Husmandslov kan ikke bruges til at skaffe de unge, der ingen Jord har og ikke har Masser af Penge, et Landbrug. Jeg glæder mig, hver Gang jeg ser, at der sker et Skridt frem i saa Henseende, rent politisk set er det jo ogsaa i Overensstemmelse med Programmet for det Parti, jeg tilhører.

Der har til Tider fra Venstres Side været rejst det Krav, naar Regeringen med fuld Beføjelse administrativt har foretaget et eller andet, at Regeringen i Stedet for at handle administrativt burde gaa til Rigsdagen. Ja, med „Rigsdagen“ har man jo ment noget bestemt, man har ment Landstinget. At Regeringen havde Folketinget og dets Flertal bag ved sig, naar den handlede saaledes, har vi allesammen været paa det rene med. Jeg ved godt, at detærede Medlem fra Skern (Sigurd Berg) mener, at det er et tilfældigt Flertal, der sidder i Folketinget, men det tilfældige Flertal har nu siddet i Folketinget siden 1913, det er paa sjette Aar, saa overordentlig tilfældigt er det da heller ikke. Regeringen har altsaa vist sig i Overensstemmelse med Folketingets Flertal, det Flertal, der bærer Regeringen. Naar man derfor har forlangt, at Regeringen skulde gaa til Rigsdagen, er det, fordi man vilde have Landstinget med. Jeg ved ikke, om deri skal ligge et Udslag af den gamle Rigsdagsparlamentarisme, om deri skal ligge den konservative Følelse af, at Landstinget burde have noget mere at sige i vort forfatningsmæssige Liv, end det har, eller om det ikke snarere er et Ønske hos Venstre og de konservative i Fællesskab om, at de paa en Tid, hvor de er i Mindretal i Folketinget, men har Flertal i Landstinget, kan faa Afgørelserne lagt over til Landstinget. Jeg synes, at den Maade,